

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 3 Μαρτίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 9

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια).
H « ΜΑΡΙΠΑΡΗ » ΚΑΙ Η « ΓΑΛΛΙΝΕΤΤΑ »

Εἰς τὸ μέσον ὀρθοῦται ἰστός, ἐπὶ τοῦ οὗοι ἀναρτᾶται ἰστίον τετράγωνον· ζῦλον ἐν εἶδει κώπης, χρησιμεῖον ὡς πηδάλιον, χειρίζεται ὁ κυβερνήτης, ἰστάμενος παρὰ τὴν πρύμνην. Ὅλον τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τοῦ πλοιαρίου, ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ ἰστοῦ μέχρι τοῦ ἀκροπύρου, εἶνε ἀσκεπές. Ἐδῶ διαμένει τὴν ἡμέραν καὶ κοιμᾶται τὴν νύκτα τὸ πλήρωμα, ἀποτελούμενον συνήθως ἀπὸ δέκα Ἰνδούς, ἓνα κυβερνήτην καὶ ἑνὴν ναύτα. Τὸ ὀπισθεν μέρος, ἀπὸ τοῦ ἰστοῦ μέχρι τῆς πρύμνης, — ἐκτὸς τῆς θέσεως, ὅπου μένει ὁ πηδαλιούχος, — καλύπτεται ἀπὸ θολωτὸν ὑπόστεγον, τὸ ὅποιον σχηματίζουν φύλλα φοίνικος καὶ καλὰ μ. π. α. μ. π. ο. ὑ, συμπεπλεγμένα. Τὸ ὑπόστεγον τοῦτο ἀποτελεῖ τὸν θάλαμον τοῦ πλοιαρίου. Περιλαμβάνει τὰς κλίνας, — στρωμνὰς ἐκ χόρτου μ' ἓν σκέπασμα ἐλαφρόν, — τὰ μαγειρικά καὶ τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη, ὡς καὶ τὸ μικρὸν πύραυλον, ἐπὶ τοῦ οὗοι μαγειρεύονται τὰ φαγητά, προϊόντα κυρίως θήρας καὶ ἀλιείας. Εἰμπορεῖ δὲ νὰ χωρισθῇ εἰς πολλὰ διαμερίσματα, διὰ παραπετασμάτων ψαθίνων, διότι τὸ ὑπόστεγον μόνον ἔχει μῆκος πέντε ἕως ἑξήκων μέτρων, ἐν ᾧ ὁλόκληρον τὸ σκάφος, ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, ἔχει μῆκος δέκα ἕως ἑνδεκα.

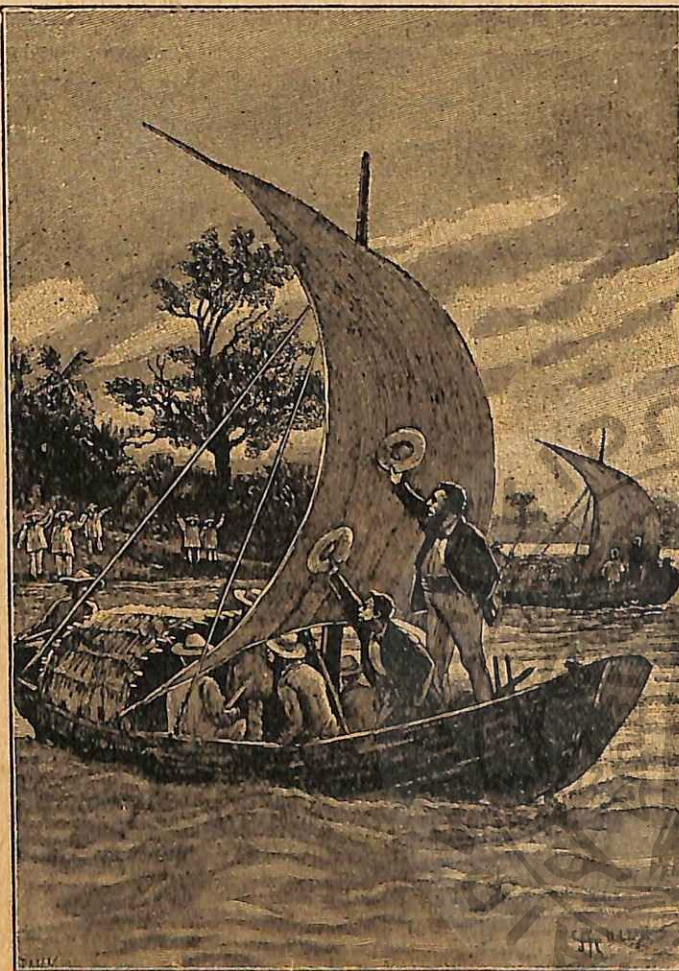
Ὅταν ἔχουν ἄνεμον οὖριον, τὰ πλοίαρια τοῦ Ὀρενόκου ἰστιοπλοοῦν, ὅχι ὁμως μὲ μεγάλην ταχύτητα, διότι ἀντιπαλαίουں κατὰ τῶν ρευμάτων, τῶν ἀρχετὰ ἰσχυρῶν. Ὅταν λείψῃ ὁ ἄνεμος, τότε κινουὺνται εἴτε ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοίτης διὰ κωπηλασίας, εἴτε παρὰ τὴν ὀχθὴν, ρυμουλκούμενα διὰ σχοινίου.

Διὰ τὴν πρώτην περίστασιν, ἔχουν ἀφ' ἑνὸς τὴν π. α. λ. ἄ. ν. τ. σ. α. ν., κάμακα διχαλωτόν, τὸν ὅποιον χειρίζονται οἱ ναῦται εἰς τὴν πύραν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ γ. α. ρ. ἄ. τ. ο. ν., στερεὸν μπαμποῦ μὲ ἄγκιστρον εἰς τὸ ἄκρον, τὸ ὅποιον κινεῖ ὁ κυβερνήτης εἰς τὴν πρύμνην. Διὰ τὴν δευτέραν περίστασιν, μεταχειρίζονται τὴν ἐ. σ. π. ἰ. λ. λ. α. ν., σχοινίον ἐλαφρόν, κατασκευασμένον ἀπὸ ἐλαστικὰς ἴνας φοίνικος καὶ ἔχον τὴν ιδιότητα νὰ ἐπιπλέῃ. Τὸ φέρουν εἰς τὴν ὀχθὴν, τὸ δένουν ἀπὸ καμένα κορμὸν ἢ καμμίαν ρίζαν, τὸ σύρουν

ἐκ τοῦ σκάφους, καὶ τὸ πλοίαριον οὕτω ρυμουλκεῖται. Μικρὰ λέμβος, ὀνομαζομένη Ἰνδιστὶ κ. ο. υ. ρ. ἰ. ἄ. ρ. α., χρησιμεύει διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐ. σ. π. ἰ. λ. λ. α. ν.

Τοιαῦτα εἶνε τὰ πλοίαρια τοῦ μέσου Ὀρενόκου, τὰ ὅποια ναυλώνονται μετὰ τὴν ἡμέραν, διότι ἡ διάρκεια ἐνὸς ταξιδίου, ἐνεκα τῶν ιδιοτροπιῶν τοῦ ποταμοῦ, δὲν δύναται νὰ ὀρισθῇ ἐκ τῶν προτέρων. Ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἐσυμφωνήσαν καὶ οἱ ταξειδιῶταί μας μετὰ τοὺς ἰθαγενεῖς Βανίβας, οἱ ὅποιοι ἔθισαν εἰς τὴν διάθεσιν των δύο πλοίαρια. Ὁ κ. Μιγκέλ ἐξέλεξεν ἐμπειρότατον ναύτην τοῦ ποταμοῦ.

Ἦτο Ἰνδός, ὀνομαζόμενος Μάρτος, τεσσαρακοντοῦτης, δραστήριος, εὐρωστος, νοήμων, ὁ ὅποιος ἡγγυάτο διὰ τὸ πλήρωμά του, — ἐννεα ρωμαλέους ἰθαγενεῖς, συνεθισμένους πολὺ εἰς τὸν χειρισμὸν τῆς παλάντσας καὶ τῆς ἐσπίλλας. Ὁ ναῦλος, τὸν ὅποιον ἐζήτησεν, ἦτο βεβαίως ὑπερόγκος· ἀλλὰ πότις τὸν ἐσυλλογίζετο, ἀφ' οὗ ἐπρόκειτο νὰ λυθῇ τὸ σπουδαῖον ζήτημα Γουαθιάρη-Ὀρενόκου-Ἀταβάπου; . . . Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Παύλου Κερμῶρ καὶ τοῦ λοχίου Μαρσιᾶλ δὲν ὑπῆρξεν ὀλιγώτερον ἐπιτυχής· Ἦσαν ἐννεα Βανίβαι ἐπίσης, ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἐνὸς μιγάδος, ἡμιῖνδου καὶ ἡμιῖσπανου, ἐφωδιασμένου μὲ λαμπρὰ πιστοποιητικά. Ὁ μιγάς οὗτος ὀνομάζετο Βαλδέξ, καὶ ἂν τὸ ταξίδιον τῶν ἐπιβατῶν του ἐμελλε νὰ συνεχισθῇ καὶ πέραν τοῦ Ἀγίου Φερνάνδου, διὰ τοῦ ἄνω Ὀρενόκου, τὸν ὅποιον εἶχεν ἀναπλεύσῃ μέχρι τινός, εὐχαρίστως θὰ ἔμενεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των. Τὸ ζή-

« Εἰς τὴν πύραν τῆς Μαρσιᾶρης ἵσαντο οἱ κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βανίβας. » (Σελ. 70, στήλ. 6'.)

τημα τούτο όμως θα έλυντο αργότερα, ως εξαρτώμενο από τας πληροφορίες, τας οποίας θα ελάμβανον εις τὸν Ἅγιον Φερνάνδον.

Τὸ πλοιάριον τῶν κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας ὠνομάζετο Μ α ρ ι π ἄ ρ η, μετὸ ὄνομα μίᾳς τῶν πολυαριθμῶν νήσων τοῦ Ὀρενόκου. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, τὸ πλοιάριον τοῦ λοχίου Μαρσιάλης καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του, ὠνομάζετο Γ α λ λ ι ν ἑ τ τ α. Εἶνε περιττὸν νὰ εἰπώμεν ὅτι καὶ τὰ δύο θα συνέπλεον ἐκ παραλλήλου, καὶ ὅτι δὲν θὰ συνηγωνίζοντο ποῖον νὰ ὑπερτερήσῃ τὸ ἄλλο. Τοιοῦτοι ἀγῶνες ταχύτητος δὲν λαμβάνουν χώραν μεταξὺ τῶν πλοιαρίων τοῦ Ὀρενόκου, ὅπως μεταξὺ τῶν ἀτμοπλοίων τοῦ Μισισσιππὶ, διότι πάντοτε ὑπάρχει φόβος προσβολῆς ἐκ μέρους ἀγρίων Ἰνδῶν, καὶ ὅταν εἶνε πολλοὶ μαζί, ἐπιβάλλουν τὸν σθεασμὸν καλλίτερα.

Ἡ Μ α ρ ι π ἄ ρ η καὶ ἡ Γ α λ λ ι ν ἑ τ τ α θὰ ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ ἐκπλεύσουν αὐθιγμὲν, ἂν δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐφοδιαστούν μετὰ τὰ ἀναγκαῖα τοῦ ταξιδίου. Οἱ ἔμποροι τῆς Καϊκάρας ἦσαν εἰς θέσιν νὰ προμηθεύσουν πᾶν ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ ταξιδίου πολλῶν ἐβδομάδων, μέχρις Ἀγίου Φερνάνδου, ὅπου οἱ ταξιδιώται θὰ ἠδύναντο νὰ ἀναενώσουν τὰς προμηθείας τῶν. Πωλοῦν ἀπ' ὅλα: κονσέρβας, ἐνδύματα, πολεμοφόδια, εἶδη θήρας καὶ ἀλιείας. Οἱ ταξιδευόντες διὰ τοῦ Ὀρενόκου δύνανται νὰ βασίζωνται πολὺ εἰς τὸ θήραμα, τὸ ὁποῖον παρέχουν ἄφθονον αἱ ὄχθαι του, καὶ εἰς τοὺς ἰχθύς, οἱ ὁποῖοι ἀφθονοῦν εἰς τὰ ὕδατά του. Ἀφ' ἑνὸς ὁ κ. Μιγκέλ ἦτο κυνηγὸς δεξιότατος ἀφ' ἑτέρου, ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐχειρίζετο ἐπιτυχῶς τὴν καραμβίναν του· ἀλλὰ καὶ τὸ ἐλαφρὸν κυνηγετικὸν ὄπλον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Παύλου Κερμώρ δὲν θὰ ἔμεναν οὔτε ἀδρανὲς οὔτε ἄχρηστον.

Ἐν τούτοις ὁμως δὲν ζῇ κανεὶς ἀποκλειστικῶς μετὰ θήραν καὶ μετὰ ἀλιείαν. Ἐπρεπε νὰ πάρουν μαζί τινος τέτον, ζάχαριν, παστὲν κρέας, κονσέρβας λαγάνων καὶ ὀσπρίων, ἄλευρον, ρακὴν κτλ. Ὅσον διὰ καύσιμον ὕλην, τὰ παραποτάμια δάση δὲν θὰ ἄφινον νὰ δοῦσθουν τὰ πύραυλα τῶν πλοιαρίων. Τέλος, κατὰ τοῦ φύχους ἢ μάλλον κατὰ τῆς ὑγρασίας, ἦτο εὐκόλον νὰ προμηθευθῶν μάλλινα σκεπάσματα, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα πωλοῦν εἰς ὅλα τὰ χωρία τῆς Βενεζουέλας.

Ὅπως δὲποτε, πολλὰ ἡμέραι ἐπρεπε νὰ καταναλωθῶν διὰ τὰς ἀφόρους ταύτας προετοιμασίας. Ἡ βραδύτης ὁμως αὕτη ἐπεβάλλετο καὶ δι' ἄλλον λόγον. Ἐπιτεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρας ὁ καιρὸς ἦτο ἀθλιέστατος. Ἡ Καϊκάρα προσεβλήθη ἀπὸ σφοδρὸν καταιγίδα, ἐξ ἐκείνων τὰς οποίας οἱ Ἰνδοὶ ὀνομάζουν σ ο υ μ π ἄ σ κ ο. Ἐπνεεν ἄνεμος νοτιοδυτικός, συνοδευόμενος ἀπὸ βροχὰς ραγδαιοτάτας,

αἱ ὁποῖαι ἀνύψωσαν σημαντικῶς τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ ἀνεψίος του ελάμβανον τὴν πρώτην πείραν τῶν δυσχερειῶν, τὰς οποίας παρουσιάζει ὁ πλοῦς τοῦ Ὀρενόκου. Τὰ πλοιάρια δὲν θὰ ἠδύναντο οὔτε νὰ περάσουν τὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖον εἶχε δυνάμωσιν πολὺ ἐκ τῆς αὐξήσεως τῶν ὑδάτων, οὔτε νὰ νύκτισθαι εἰς τὸν ἄνεμον, τὸν ὁποῖον θὰ εἶχον ἀντίπρῳρον. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἦθελον ἀναγκασθῇ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Καϊκάραν, καὶ πλοῦν μετὰ μεγάλης ἀδυναμίας.

Οἱ κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας ὑπέμειναν τὸ ἐμπόδιον μετὰ φιλοσοφικῆς ἀπαθείας. Αὐτοὶ δὲν ἐδιάζοντο καθόλου, καὶ ὀλίγον τοὺς ἐμελλεν ἂν τὸ ταξιδίου θὰ παρετεινετο ὀλίγας ἀκόμη ἡμέρας. Ἀπεναντίας ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐθύμονεν, ἐλυσσοῦσε, κατηρᾶτο τὴν πλημμυρίδα, ἐδασφηνοῦσε γαλλιστὶ καὶ ἰσπανιστὶ τὴν καταιγίδα, καὶ ἐδέχετο νὰ παρέμβῃ ὁ Παῦλος διὰ νὰ τον καθυπάσῃ.

— Δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐχῃς θάρρος, καλέ μου Μαρσιάλη, τῷ εἶπε· πρέπει νὰ ἔχῃς καὶ ὑπομονήν· θὰ μας χρειασθῇ πολὺ. . .

— Θὰ ἔχω, Παῦλε· ἀλλὰ γιατί αὐτὸς ὁ ἀναθεματισμένος Ὀρενόκος νὰ μὴ φαίνεται εὐγενικώτερος εἰς τὴν ἀρχήν;

— Για συλλογίσου, θεῖε μου. . . Δὲν εἶνε προτιμώτερον νὰ φυλάξῃ τὴν καλωσύνην του διὰ τὸ τέλος; . . . Ποιὸς ξεύρει ἂν δὲν ἀναγκασθῶμεν νὰ ὑπάγωμεν ἔως τὰς πηγὰς του; . . .

— Ναί. . . ποιὸς ξεύρει; . . . ἐφίθυρσεν ὁ λοχίας· καὶ ποιὸς ξεύρει τί μας περιμένει ἐκεῖ· πέρα;

Τὴν 20 Αὐγούστου, ἡ ὁρμή τοῦ σ ο υ μ π ἄ σ κ ο ὡς ἡλαττώθη σημαντικῶς, τοῦ ἀνέμου μεταβλήθητες εἰς βόρειον. Ἄν ὁ καιρὸς ἐξηκολούθει τοιοῦτος, τὰ πλοιάρια θὰ ἠδύναντο νὰ ἐκπλεύσουν. Συγχρόνως τὰ ὕδατα κατέπεσαν καὶ ὁ ποταμὸς εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὴν κανονικὴν του κοίτην. Οἱ κυβερνήται Μάρτος καὶ Βαλδὲξ ἐδῆλσαν ὅτι ἠμποροῦσαν νὰ ἀναχωρήσουν τὴν πρωίαν τῆς ἄλλης ἡμέρας.

Καὶ πραγματικῶς, ἡ ἀναχώρησις ἐγένετο ὑπὸ ὅρους εὐνοϊκωτάτους. Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, οἱ κἀτοιχοὶ τῆς πολένης συνηθροίσθησαν εἰς τὴν ὄχθην. Ἡ σημαία τῆς Βενεζουέλας ἐκυμάτιζεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἰσοῦ ἐκάστου πλοιαρίου. Εἰς τὴν πρῶραν τῆς Μ α ρ ι π ἄ ρ ης ἵσταντο οἱ κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας χαίρειντες καὶ ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὰς ζητωκραυγὰς τῶν ἰθαγενῶν. Κατόπιν, ὁ κ. Μιγκέλ στραφεὶς πρὸς τὴν Γ α λ λ ι ν ἑ τ τ α ν :

— Καλὸ ταξίδι, κύριε λοχία! ἀνέκραξεν εἰς τόνον φαιδρὸν.

— Καλὸ ταξίδι, κύριε, ἀπήντησεν ὁ

γρηαὶδὸς στρατιώτης, γιατί ἂν θὰ εἶνε καλὸ γιὰ σὰς. . .

— Θὰ εἶνε καὶ γιὰ ὅλους, συνεπλήρωσεν ὁ κ. Μιγκέλ, διότι θὰ το κάμωμεν μαζί.

Αἱ π α λ ἄ ν τ σ α ι ἀντεστηρίχθησαν ἐπὶ τῆς ὄχθης, τὰ ἰστία ἀνεπετάσθησαν ὁλοσχερῶς, καὶ τὰ δύο πλοιάρια, ὡθοῦμενα ὑπὸ ἐλαφροῦ ἀνέμου, ἐκινήθησαν πρὸς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ, ὑπὸ τοὺς ἡχους τῶν τελευταίων ζητωκραυγῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΑΠΟ ΝΗΕΟΥ ΕΙΣ ΝΗΕΟΝ

Τὸ ταξιδίου τοῦ μέσου Ὀρενόκου ἤρχισε. . .

Πόσας ἀνιάρους ὥρας, πόσας μονοτόνους ἡμέρας εἶχον νὰ διέλθουν ἐπὶ τῶν πλοιαρίων! Ἀλλὰ καὶ πόσας καθυστερήσεις θὰ ὑφίσταντο ἐπὶ ποταμοῦ, ἥκι στα καταλλήλου διὰ πλοῦν ταχύ!

Τὴν μονοτονίαν ταύτην δὲν θὰ ἡσθάνοντο βεβαίως οἱ κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας. Ἔως νὰ φθάσουν εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ Γουαδίαρ καὶ τοῦ Ἀταβάπου, εἶχον ἐν τῷ μεταξὺ νὰ ἐργασθῶν γειωγραφικῶς, νὰ συμπληρώσουν τὴν ὑδρογραφικὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Ὀρενόκου, νὰ μελετήσουν τὰ παραποτάμια, τὰς νήσους, τὰ ρεῦματα, τὰ στενά, νὰ ἐξελέγξουν ὅλα τὰ λάθη, ἐκ τῶν ὁποίων ἐγχευεν ἀκόμη ὁ χάρτης τῶν μερῶν ἐκείνων. Ὁ καιρὸς διαρρέει ταχὺς διὰ τοὺς σοφοὺς. . . τοὺς θελοντας νὰ γίνωνται σοφώτεροι.

Ἄν ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐδέχετο νὰ συνταξιδεύσουν μετὰ τὸ αὐτὸ πλοιάριον, αἱ ὥραι ἴσως δὲν θὰ ἐφαίνοντο εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὸν ἀνεψιὸν του τόσον ἀτελείωτοι. Ἀλλ' εἰς τὸ ζήτημα τούτο, ἡ ἐπιμονὴ τοῦ γρηαίου λοχίου ἦτο ἀπλότος, ἄλλως τε οὔτε ὁ Παῦλος τῷ ἔκαμε καμμίαν παρατήρησιν, ἀναγνωρίζων, φαίνεται, ὅτι ὁ θεὸς τὸν εἶχε δίκαιον, καὶ ὅτι οὕτως ἐπρεπε νὰ γίνῃ.

Μὴ ἔχων τί ἄλλο νὰ κάμῃ, ὁ Παῦλος ἐδιάβαζε καὶ ἐξανδιάβαζε τὸ σύγγραμμα τοῦ Σαφφανζών, τὸ τόσον ἀκριβὲς δι' ὅλα τὰ φορῶντα εἰς τὸν Ὀρενόκον, καὶ ὁδηγὸν πολῦτιμον τοῦ ταξιδίου.

Ὅταν ἡ Μ α ρ ι π ἄ ρ η καὶ ἡ Γ α λ λ ι ν ἑ τ τ α ἐφθασαν εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ, εἶδον τοὺς λόφους, οἱ ὁποῖοι διακρίνοντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὴν ὁμαλότητα τῶν περὶ ἐπιπέδων. Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, ἄθροισμα οἰκίσκων ἐγένετο ὁρατὸν περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς πρωίας. Ἦτο ἡ πολίχνη Καβρούτα, κατοικοῦμένη ὑπὸ τετρακοσίων περίπου Ἰνδῶν Γουάμων, ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς ἐθεάθησαν ἀλιεύοντας ἐπὶ μικρῶν ἀκατίων ἐκ φλοιῶν δένδρου.

Ὁ κυβερνήτης τῆς Γ α λ λ ι ν ἑ τ τ ας ὁμιλεῖ ἰσπανικᾶ. Ὅθεν τὸ παιδίον τῷ ἀπήντησεν ἐρωτήσεις, εἰς τὰς οποίας ὁ Βαλδὲξ ἀπήντα προθύμως. Τὴν ἐσπέ-

ραν, ὅταν τὸ πλοιάριον προσήγγιζε τὴν δεξιάν ὄχθην, ὁ Βαλδὲξ εἶπε πρὸς τὸν Παῦλον:

— Νὰ ὁ Καπουτσῖνος, παλαιὸς Σταθμὸς ἱεραποστόλων, ἔρημος πρὸ καιροῦ.

— Σκοπεύεις νὰ σταματήσῃς ἐδῶ, Βαλδὲξ; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος Κερμώρ.

— Εἶνε ἀπαραίτητον, ἐπειδὴ ὁ ἄνεμος θὰ πῆσῃ πρὶν νυκτώσῃ. Ἐπειτα, μόνον ἡμέρα ταξιδεύουν ἐπὶ τὸν Ὀρενόκον. Πρέπει νὰ βλέπῃ κανεὶς καλά, γιὰ νὰ διευθύνεται.

Τῷ ὄντι, οἱ ναῦται τοῦ Ὀρενόκου συνειθίζον νὰ ράζουν κάθ' ἑκάστην ὥραν τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ἢ εἰς τοὺς ὄρους τῶν νήσων. Διὰ τοῦτο ἡ Γ α λ λ ι ν ἑ τ τ α προσήγγιζε τώρα τὸν Καπουτσῖνον. Μετὰ τὸ τελευταῖον γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον παρετίθησαν ὠραῖοι ἰχθύς, ἀγορασθέντες ἀπὸ τοὺς ἀλιεῖς τῆς Καβρούτας, οἱ ἐπιβάται τῶν πλοιαρίων παρεδόθησαν εἰς ὕπνον βαθύν.

Ὡς προΐδεν ὁ Βαλδὲξ, ὁ ἄνεμος ἐκόπασε τὰς πρώτας ὥρας τῆς νυκτός, ἀλλ' ἤρχισε πάλιν νὰ πνέῃ βορειοανατολικός, ἅμα τῇ αὐγῇ. Τὰ ἰστία ἀνεπετάσθησαν καὶ τὰ δύο πλοιάρια, οὐροδρομοῦντα, ἀνέλαθον τὸν πλοῦν ἀνευ ἀπεικταίου.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΚΑΣ ΑΔΑΜ

Ἐξ ἄρθρου τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Φιλαδελφῆς, περιγράφοντος τὴν ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας Γουλιέττας Ἀδάμ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, παραλαμβάνομεν τὸ κατωτέρω ἀνέκδοτον:

«Κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων τῆς, πρὸ δεκαετίας, μεταξὺ ἀπειρῶν ἄλλων δώρων, ἐχομίσθη αἶφνης πρὸς τὴν Κυρίαν Ἀδὰμ ἀρχαῖον μαρμαρίνον ἀγαλματίον, ἐξ ὁμοῦ κἀλλους, τὸ ὁποῖον ἄγνωστος Ἕλλην ἐφ' ἀμάξης σταματήσας, ἀφῆκεν εἰς τὸν οἶκόν της, μὴ δηλώσας παρά μόνον τὴν ἐθνικότητά του.

Ἡ κυρία Ἀδὰμ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν δωρητὴν τοῦ θαυμαστοῦ ἀριστουργήματος, τὸ ὁποῖον, ὡς ἡ ἰδία μοὶ ἔλεγεν, ἀποτελεῖ τὴν ὑψίστην ἀπολαυσιν τοῦ βίου της.

«— Ἰσως, προσέθεσεν, ἐφοβήθη μὴ συλληφθῇ ὡς ἀρχαιοκάπηλος.

«Δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ τὸ πᾶθῃ, παρετήρησα τότε ἐγὼ πρὸς τὴν εὐγενῆ φίλην τῆς Ἑλλάδος, διότι τὸ ἔξοχον ἀριστούργημα τῆς ἀρχαιότητος, εἰσερχόμενον εἰς τὸν οἶκόν σας, εἶνε ὡς νὰ ἐπαγγέλλετο πάλιν εἰς τὸ πάτριον ἔδαφος. . . Ὁ οἶκός σας ἀποτελεῖ μέρος τῆς Ἑλλάδος!»

Νομίζω ὅτι ὠραιότερον φιλοφρόνημα δὲν ἤκουσεν ἔως τώρα ἡ κυρία Ἀδὰμ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΣΚΟΠΕΥΤΗΡΙΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ἮΝ παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγίναν ἐπισήμως τὰ ἐγκαίνια τοῦ Σκοπευτηρίου ὑπὸ τῆς «Πανελληνίου Σκοπευτικῆς Ἑταιρείας». Τὸ Σκοπευτήριον εὐρίσκεται εἰς τὴν Καλλιθέαν, παρὰ τὴν στάσιν τοῦ Τροχιοδρόμου Ἀθηνῶν-Φαλήρου. Εἶνε εὐρύ καὶ κομψὸν οἰκοδόμημα, ἀνεγερθὲν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, κατὰ τὴν ἀλησμόνητον ἐποχὴν τῆς πρώτης αὐτῶν τελέσεως ἐν Ἀθήναις, διὰ τὸ ἀγώνισμα τῆς ἐπὶ σκοπὸν δο-

λῆς. Ἐκτοτε εἶχε σχεδὸν ἐγκαταλειφθῇ, ἔως ὅτου συνέστη ἡ «Πανελληνίου Σκοπευτικῆς Ἑταιρείας» ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Ἀλ. Ρ. Ραγκαβῆ. — ἄνδρες φιλοπάτριδος καὶ ρέκτου, παρέχοντος προθύμως τὴν συνεργασίαν του εἰς πᾶσαν κοινωφελῆ ἐπιχείρησιν, — καὶ ἡ Ἑταιρεία αὕτη τὸ ἐνοικίασε πρὸς ἰδίαν χρῆσιν ἀπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, τὸ συνεπλήρωσε, καὶ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια του.

Ἡ ἐορτὴ ἦτο ὠραία. Παρισταμένης τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, ἐτελέσθη ἀγιασμὸς, καὶ κατόπιν ὁ κ. Ἀντώνιος Μάτσης, ὁ γνωστὸς δικηγόρος καὶ λόγιος, ὁμιλητὴς ἰδὲ ἐκ τῶν ὀλίγων τοὺς ὁποίους ἔχομεν, ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικόν.

«Τὸ ἔργον, τοῦ ὁποῖου τελούμεν σήμερον τὰ ἐγκαίνια, — εἶπεν εἰς τὸ προσίμιόν του ὁ ρήτωρ — εἶνε τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς πραγματοποιήσιν ἐνὸς μεγάλου ὀνείρου. Εἶνε ὁ πρῶτος λίθος, ὁ καταθεθήμενος ὡς θεμέλιον γιγαντιαίου οἰκοδομήματος. . . Τὸ ὄνειρον εἶνε ὠραῖον, ὅσον εἶνε ὠραία ἡ ἐννοία τῆς πατρίδος· τὸ οἰκοδόμημα εἶνε μέγα, ὅσον εἶνε μεγάλη ἡ ἑλληνικὴ ἰδέα. . .

Καὶ ἀφ' οὗ ὑπέμνησε τὴν σημερινὴν καὶ ἀποτελέσματα τῆς περὶ τὰ ὅπλα ἀσκήσεως τῶν λαῶν, ὅσα ἀναφέρει ἡ ἱστορία, ἀρχίσας ἀπὸ τῆς ἀρχαίας Σπάρτης καὶ τῆς Ρώμης, προχωρῆσας διὰ τῆς μεσαιωνικῆς Γερμανίας καὶ καταλήξας εἰς τὴν νεωτέραν Ἑλβετίαν, ἀνέφερε κατόπιν τοὺς θαυμαστὰς λόγους τοῦ Ἱταλοῦ πατριώτου Ριναζζίνι, ὁ ὁποῖος εἰς μίαν περιφρόνησιν «Ἐπιστολὴν» πρὸς τὸν Ἐθνὸς» λέγει:

«Τὴν σωματικὴν κατάπτωσιν παρηκολούθησεν ἡ εὐτελεία τῶν ψυχῶν καὶ πᾶν

εἶδος ἡθικῆς παρακμῆς. Ὁ συγγραφεὺς, μὴ ὢν στρατιώτης καὶ πολίτης συγχρόνως, ἀπώλεσε τὸ ἀνδρικὸν τῆς ἐμπνεύσεως· καὶ ἡ χεὶρ τοῦ καλλιτέχνου, ἡ ὁποία ἀπέμαθε νὰ σφίγγῃ τὸν σίδηρον, πρὸς ὑπεράσπισιν ποδοπατουμένης πατρίδος, δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν νὰ πλάσῃ οὔτε νὰ ζωγραφίσῃ τὴν διαυγῆ τοῦ Κάλλους μορφήν. Σώματα ἐκνευρισμένα καὶ ἐξείς μαλθακαὶ δὲν γεννῶσιν οὔτε ἀνδρικά ἔργα οὔτε γενναίας σκέψεις. Ἡ δὲ πατρίς σήμερον ἔχει ἀνάγκην ἀμφοτέρων, καὶ θέλει νὰ βλέπῃ εἰς πᾶν τέκνον τῆς καὶ ἑνα ἐργαζόμενον πολίτην, εἰς πάντα πολίτην καὶ ἑνα στρατιώτην. »

Ἐπερ τοιαύτης ἰδέας, ὑπερ τοιούτου εὐγενοῦς καὶ μεγάλου σκοποῦ, θὰ ἐργασθῇ ἐν τῷ κύκλῳ τῆς καὶ ἡ «Πανελληνίου Σκοπευτικῆς Ἑταιρείας». Προκαλοῦσα τὴν ἀμιλλαν, κινούσα τὸν ζῆλον καὶ τὴν ὁρεξίν, παρέχουσα τιμὰς καὶ βραβεῖας εἰς τοὺς διακρινόμενους, σκοπεῖ νὰ ἐξασκήσῃ τοὺς νέους εἰς τὰ ὅπλα, νὰ ἀναδείξῃ σιγὰ-σιγὰ καλοὺς σκοπευτάς, νὰ ἀναπτύξῃ μίαν τῶν μεγαλυτέρων ἀρετῶν τοῦ στρατιώτου. Καὶ ἰδοὺ ὑπὸ ποίαν ἐννοίαν θὰ συστήσω σήμερον εἰς τοὺς φίλους μας εἰς τοὺς σφριγηλοὺς καὶ φιλοπάτριδας ἐφήβους τῆς σήμερον, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶνε οἱ καλοὶ στρατιώται τῆς αὐρίου, τὸ Σκοπευτήριον καὶ τὴν Σκοπευτικὴν Ἑταιρείαν. Ὅχι ὡς διασκεδάσιν, ὅχι ὡς ἀπλήν σωματικὴν ἀσκήσιν, ὅχι ὡς συμπλήρωσιν τῆς ἐλευθέρας ἀγωγῆς, ἀλλ' ὡς προπὸνῃσιν κυρίως τοῦ μέλλοντος στρατιώτου, τοῦ μέλλοντος ὑπερασπιστοῦ τῆς πατρίδος. Ἡ διετής ἡ τριετής θητεία, τὴν ὁποίαν θὰ προσκληθῇ μετ' ὀλίγα ἔτη νὰ ἐκπληρώσῃ, δὲν θὰ εἶνε ἀρκετὴ, αὐτὴ μόνη, νὰ σας ἐξασκήσῃ τελεεινῶς εἰς τὰ ὅπλα. Πρέπει νὰ σας εὕρῃ π ρ ο π α ρ ε σ κ α μ ἑ ν ο υ ς. Καὶ ἰδοὺ ἡ «Σκοπευτικὴ Ἑταιρεία» ἡ ὁποία σήμερον σας παρέχει τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὰ μέσα νὰ σκηθῇτε εἰς τὴν σκοποβολήν. Ἐρχεται, βλέπετε, ὡς συμπλήρωμα τῆς γυμναστικῆς, τὴν ὁποίαν κάμνετε εἰς τὰ Γυμναστήρια. Νὰ γίνετε φίλοι τῆς Σκοπευτικῆς Ἑταιρείας, — ὅσοι εἴμπορεῖτε, ὅσοι ἔχετε τὴν ἀπαιτουμένην ἡλικίαν, — καὶ νὰ συχναῖτε εἰς τὸ Σκοπευτήριον. Αὐτὸ σήμερον εἶνε τὸ καθῆκον παντὸς φιλοτίμου νέου. Θάσκηθητε, διὰ νὰ φανήτε μίαν ἡμέραν χρήσιμοι εἰς τὴν πατρίδα. Ἀδιάφορον ἂν τὰ ὅπλα δὲν θὰ εἶνε τὸ κύριόν σας ἐπάγγελμα. Πᾶς Ἕλλην στρατιώτης.

Αὐτὸ εἶνε τὸ σύνθημα, δι' οὗ θὰ σωθῇ ἡ πατρίς, τὴν ὁποίαν τόσοι κίνδυνοι ἀπειλοῦν πανταχόθεν, ἀλλ' ἡ ὁποία ἀτενίζει μετ' ἐλπίδος εἰς τοὺς νεαροὺς ὑπερασπιστάς της.

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΤΟ ΠΟΥΛΙ ;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ
ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)
ΝΕΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Είπε δύσκολον νὰ ἐνθυμηθῇ παιδίον ἐξαεῖς τί συνέβη πρὸ δύο ἐτῶν. Καὶ ἡ Ρέζα, μολονότι ζωηρὰ καὶ εὐφυῆς, δὲν ἦτο προικισμένη μετὰ μεγάλην μνήμην. Ἐκύτταξε τὴν Ἑλληνὲν ἐκίνησε τὸ κεφάλαιον τῆς καὶ εἶπε :

— Δὲν τὴν θυμοῦμαι καθόλου.

— Ἐγὼ σὲ θυμοῦμαι ! ἀνέκραξεν αἰφνιδίως ἡ Ἑλλη. Μοῦ ἔσπασες τὴν κούκλα μου !

— Πῶς ; τὴν θυμᾶσαι ; ... εἰς τὸ ἀτμόπλοιον ; ... ἠρώτησεν ὁ θεῖος Ἀρχης, πολὺ συγκεκινημένος.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλλη, θυμοῦμαι ποὺ μοῦ ἔσπασε τὴν κούκλα μου, ἐστὶ βαπτόρι ... Ἐπειτα, ἤμας πάλι μαζί 'ς ἐκείνη τὴ μικρὴ βάρκα ποὺ ἀνεδοκατέβαινε, καὶ ἐπεινούσαμε, ὡ πῶς ἐπεινούσαμε ! ..

— Ἐρχεσαι ἐστὶ σπῖτι μου μ' αὐτὸ τὸ κορίτσι ὑστερ' ἀπὸ μίαν ὥραν ; εἶπεν ὁ κ. Βῶρκε πρὸς τὴν γυναῖκα. Θὰ σκεφθῶ ἐν τῷ μεταξὺ καὶ θὰ σου εἰπῶ τί εἰ μὲν νὰ κάμω γι' αὐτὴ. Ἐνδιαφέρομαι πολὺ, διότι ἡ ἀνεψία μου καὶ αὐτὴ ἐταξείδευσε μαζί, καὶ πρέπει νὰ ἐσώθησαν ἀπὸ τὸν ἴδιον ναυτήν.

— Μπᾶ ! ἀλήθεια ; εἶπεν ἡ γυναῖκα. Ὡστε καὶ εἰμπορεῖ νὰ μάθωμε. Μάλιστα, μάλιστα, νὰ σὰς τὴν φέρω μετὰ χαρᾶς. Θὰ εἶνε βέβαια ἀρχοντοπούλα ; αὐτὸ περὶ φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴ γλῶσσά της καὶ ἀπὸ τοὺς τρόπους της. Τέλος πάντων, θὰ ἔλθωμε ἐστὶ ἀρχοντικό σας, καὶ εὐχαριστοῦμε πολὺ τὴν Εὐγενεία σας !

Θεῖος καὶ ἀνεψία ἐπῆραν τὸν δρόμον νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν οἰκίαν, διότι ἤρχισε νὰ κάμνη ψυχὸς καὶ ἡ Ρέζα δὲν ἤ

ἡ δεσποινὴς Ἀνθὴ Γερωντιδου λέγει πρὸς τὸν μικρὸν κηπουρὸν Κώσταν :

— Κώστα, μὰ γὰ νύσταξε καλλίτερα ! Δὲν εἶνε δυνατόν ! κάπου ἐδῶ θὰ εἶνε τὸ πουλί. Τώρα ἀκουσα τὴ φωνή του.

— Κυρά μου, δὲ βλέπω τίποτε ! ἀπαντᾷ ὁ Κώστας. Κ' ἐμένα μοῦ φαίνεται περίεργον πῶς ἐχάθηκε ἔτσι, γιὰτὶ κ' ἐγὼ τὸ ἀκουσα ποὺ φώναζε.

— Μὰ ποὺ νὰ ἐτρύπωσε ; Ἄς φωνάξῃ ὅσον θέλει ἡ δεσποινὴς Ἀνθὴ Γερωντιδου ! Τὸ πουλί τῆς δὲν θὰ εὐρεθῇ ποτέ, ἀν δὲν το ἐτρυπώσουν οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως.

Ἀγῆλως. Οἱ Μαγικαὶ Εἰκόνες ὑπάγονται εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

μποροῦσε νὰ μείνῃ περισσότερον ἔξω.

— Φαντάσου, τῇ ἔλεγεν ὁ κ. Βῶρκε καθ' ὁδόν, νὰ σε πῆγαιναν καὶ σένα εἰς τὸ σπῖτι τῶν πτωχῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, ἀντὶ νὰ σε φέρουν εἰς τὸ δικό μου !

Ἡ ἰδέα αὕτη παρ' ὀλίγον νάναβιβάσῃ, δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Ρέζας.

— Μ' αὐτὸ ἦτο ἀδύνατον, οἷτε Ἀρχη, γιὰτὶ ἐγὼ εἶμαι ἀνεψία σας ! ἀπήντησεν μετ' ὀλίγον ἡσυχος, διότι ἡσθάνετο ὅτι ἦτο τώρα ἐξησφαλισμένη ἐναντίον παντός κινδύνου.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἡ γυναῖκα ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κ. Βῶρκε, μετὰ τὴν Ἑλλην. Ἐφερε μαζί της καὶ μικρὸν σάκκον πάνινον, τὸν ὁποῖον ἄβειαν σεν ἐπάνω 'στὸ τραπέζι.

Ὁ σάκκος οὗτος περιεῖχεν ἓν χαρτοφυλάκιον, μετὰ ἀσημαντὰ σημειώματα. τὰ γράμματα τῶν ὁποίων ἦσαν μισοσβυσμένα· ἓνα βόστρυχον μαβρὸν μαλλίνων δεμένον μετὰ κορδέλλαν, καὶ μίαν φωτογραφίαν παλαιάν, ξεθωριασμένην, ἐπὶ τῆς ὁποίας μόλις διεκρίνετο ἡ εἰκὼν γυναικὸς κομψῶς ἐνδεδυμένης καὶ ἐκτάκτου ὠραιότητος. Ἡ φωτογραφία τῆς ἦτο συμπαθὲς καὶ ἐκφραστικὴ, τὰ δὲ χαρακτηριστικὰ τῆς κανονικὰ καὶ λεπτότατα. Ἀπὸ κάτ' ἀνεγινώσκετο μόνον μία λέξις : Ἑλλη. Ὑπῆρχεν ἀκέραια καὶ ἐν βαρὺ ἐγκόλπῳ ἐν χρυσῷ. Ὁ κ. Βῶρκε ἐπίεσε τὸ ἐλατήριον, τὸ ἥνοιξε, καὶ εἶδε μέσῃ ἐν μικρογραφίᾳ τὴν εἰκόνα τῆς ἰδίας ἐκείνης Ἑλλης, τῆς ὁποίας ἡ φωτογραφία εὐρίσκετο εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον. Ἄλλ' εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἐγκολπίου, ἡ ὁποία διατηρεῖτο καλλίστα, ἡ ὠραιότης τῆς γυναικὸς ἦτο ἐξαισία, καταπληκτικὴ δὲ ἡ ὁμοιότης αὐτῆς μετὰ τὴν μικρὰν Ἑλλην.

— Καὶ δὲν ἐπώλησες ἀκόμη αὐτὸ τὸ βαρὺ χρυσαφικό, ποὺ ἡ ἀξία του εἶνε τόσῳ μεγάλη ; ἠρώτησεν ὁ κ. Βῶρκε τὴν πτωχὴν γυναῖκα ἐκπληκτος.

— Ὁ ἄντρας μου δὲν το εἶδε, ἀπεκρίθη ἐκείνη, εἰδεμένη τώρα θὰ ἦται πουλημένο. . . Ἐγὼ ὅμως, πῶς νὰ ποῦν νὰ το πουλήσω, ποὺ ἔχει μέσῃ τὴ ζωγραφία ; Καὶ βέβαια θὰ εἶνε καίμην ἡ μητέρα τοῦ κοριτσιοῦ. Τί νὰ σὰς 'πῶ ! δὲν ἐβαστοῦσε ἡ ψυχὴ μου νὰ το κάμω.

Ὁ κ. Βῶρκε, εἰς τὸν ὁποῖον ἔκαμν μεγάλην ἐντύπωσιν ἡ εὐαισθησία καὶ ἡ χρηστότης τῆς πτωχῆς γυναικὸς, ἥνοιξε τὸ γραφεῖον τοῦ καὶ ἐβγαλεν ἓνα χαρτονόμισμα εἴκοσι λιρῶν.

— Πάρε το, τῆς εἶπε, σοῦ ἀξιῶ. Λίγοι ἄνθρωποι θὰ ἔκαμναν ὅ,τι ἔκαμν σύ. Τώρα, θὰ σοῦ ἐξηγήσω τὰ σχέδια μου. Μοῦ ἀφίεις ἐδῶ τὴν Ἑλλην δὲν τρεῖς ἡμέρες ; Ἡ οἰκονόμος μου θὰ τὴν περιποιηθῇ καὶ θὰ τὴν ἐνδύσῃ μετὰ παλαιὰ φορέματα τῆς μῆς Ρέζας. Θέλω νὰ τὴν ἐξετάσω, νὰ τὴν σπουδάσω ὀλίγον, πρὶν ἀποφασίσω ὀριστικῶς τί θὰ κάμω δι' αὐτήν. Μοῦ φαίνεται, πῶς νὰ σοῦ 'πῶ, ὅτι καὶ δευτέρου κοριτσιὰ μοῦ στέλλει ἡ θάλασσα, καὶ δευτέρου « ἄ σ π ρ ο π ε ρ σ τ ε ρ ἄ κ ι, » προσέθεσε γελῶν. Ἀρὰ καὶ αὐτὴ δὲν ἔχει πλέον γονεῖς, δὲν ἔχει κανένα ; Τὰ καίμην τὰ παιδάκια Συλλογίζομαι τί θὰ ἐγίνετο ἡ ἀγαπητὴ μου Ροζούλα, ἂν τὴν ἐπῆγαιναν σὲ κανένα σπῖτι ξένο. . .

— Ὁχι ! ἀνέκραξε τότε ἡ Ρέζα· αὐτὴν δὲν ἐστελεῖν ἡ θάλασσα σὲ σὰς Ὁχι. αὐτὴ δὲν εἶνε τὸ ἄσπρο σας περὶ στεράκι. Ἐμένα σὰς ἔστειλε. . . ἐγὼ εἶμαι τὸ ἄσπρο σας περιστερὰ καὶ κανένας ἄλλος ! Οὐτε ἦτο δυνατόν ποτε νὰ με ἀφίσουν σὲ σπῖτι ξένο, γιὰτὶ ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀνεψία σας, καὶ σῆς εἶσθε ὁ θεῖος μου Ἀρχης !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΡΟΖΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗ

Ἐνα φουστάνι ἀπὸ τσόχαν στακτερὴν, τὸ ὁποῖον εἶχε γίνῃ πολὺ κοντὸν διὰ τὴν Ρέζαν, ἤρχετο τῆς Ἑλλης λαμπρά. Ὅπως δὴ ποτε ἠναγκάσθησαν νὰ στενεύσουν ὀλίγον τὴν μέσην καὶ τὰ μανίκια, διότι ἡ μῆς Ρέζα ἦτο στρογγυλὴ καὶ παχουλὴ, ἐν ᾧ ἡ Ἑλλη ἦτο λεπτή καὶ ἴσια σὰν κυπαρισσάκι. Εὐρέθησαν ἐπίσης καὶ μερικὰ ἀσπρόρουχα, τὰ ὁποῖα ἡ Ρέζα εἶχε παύσει νὰ μεταχειρίζεται πρὶν χαλάσουν, ὅπως συμβαίνει εἰς τὰ εὐρωστὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα μεγαλώνουν γρήγορα.

Πρῶτα-πρῶτα ἡ Βριγίτα ἐφρόντισεν νὰ κάμῃ τῆς Ἑλλης ἓνα ζεστὸν λουτρὸν καὶ νὰ τὴν σαπωνίσῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως τὰ πόδια. Ἐπειτα ἐκέντησε τὰ ἄφθονα καὶ ὠραῖα μαλλιά της καὶ τα ἔκαμν μίαν πλεξίδα χονδρὴν. Τέλος τῆς ἐφόρεσεν τὴν παλαιάν ἐνδυμασίαν τῆς Ρέζας καὶ τὴν ἐστελεῖν εἰς τὴν αἰθουσαν, νὰ εὐρὸν τὸν κ. Βῶρκε.

Αὐτὰ ἐγιναν τὴν ἐπομένην τῆς ἀφίξεώς της, διότι ἡ Βριγίτα δὲν ἄφινε τὴν μικρὸν ξένην νὰ πλησιάσῃ τὴν Ρέζαν, πρὶν νὰ κανονισθοῦν εἰς τὴν ἐντέλειαν τὰ τῆς καθαριότητος καὶ τῆς περιβολῆς της.

— Ἐλα ἐδῶ, μικρούλα μου, τῇ εἶπεν ὁ κ. Βῶρκε, τείνων τὴν χεῖρά του μετὰ ὕψος ἐνθαρρυντικόν.

Ἡ Ἑλλη ἐπροχώρησε βραδέως καὶ ἔβασε τὸ μελαχροινὸν χεράκι της. Τὰ λαμπρὰ μάτια της μετὰ τὰ κατὰμαυρα φρύδια προσηλθόντο ἐπὶ τοῦ κ. Βῶρκε μετὰ συστολήν, τὰ δὲ κινήματά της εἶχαν τὴν πλήρη χάριτος δειλίαν δορκάδος τρομαγμένης.

— Ἐλπίζω, ὅτι εἶσαι καλὸ κοριτσάκι, τῇ εἶπεν ὁ κύριος Βῶρκε.

Ἐκίνησε τὸ κεφάλι τῆς ἐπιβεβαιωτικῶς.

— Ναί, δὲν ἐκλεψα ποτέ μου ἀπὸ τῆς μόνον μιᾶς φορᾶ εἶπα ἓνα παραμῦθον τῆς γιαιγιάς μου.

Μετὰ τὴν λέξιν « παραμῦθον » ἤθελε νὰ εἰπῇ « ψεῦμα » ἀλλ' ἡ Ρέζα δὲν το ἐνόησε.

— Καὶ τί παραμῦθον ; ἠρώτησεν ἀφελῶς τὸ παραμῦθον τῆς Στακτοπούτας. . . Καὶ εἶπε καλὸ πρᾶγμα αὐτό ; Δὲν τῆς ἀφίσουν τῆς γιαιγιάς σου τὰ παραμῦθια ; Ἡ μορφή τῆς Ἑλλης ἐφωτίσθη ἀπὸ χαϊδρότατον μειδίαμα.

— Καλὲ τί λές ; ἀνέκραξε· δὲν εἶνε καλὸ πρᾶγμα νὰ λέγῃ κανεὶς ψεύματα ; Ὅμως, ἓνα μονάχα εἶπα γιὰτὶ ἡ γιαιγιά μὲ δέρνει, καὶ τὴ φοβάμαι.

Νέος κόσμος ἠνοιγέτο ἐνώπιον τῆς Ρέζας : ἐμάνθανεν ὅτι ὑπάρχουν παιδιὰ ποὺ λέγουν ψεύματα. ποὺ δέρνονται, ποὺ φοβοῦνται. . . Σχεδὸν τρομαγμένη, ἐστράφη πρὸς τὸν θεῖον Ἀρχην. ὡς δὲ νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Καὶ ὡς ἤρχισε τώρα νὰ μιλάλλῃ ἂν ἔκαμν καλὰ, εἰσάγων εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τὴν μικρὸν ἐκείνην ξένην.

— Ἡ Ἑλλη δὲν ἀνετράφη ὅπως σύ, ἀγαπητὴ μου Ρέζα. Ἐδῶ κανεὶς δὲν λέγει ψεύματα καὶ κανεὶς δὲν τρώγει ξύλο. . . Ἑλλη, ἡ μῆς Ρέζα θὰ σοῦ δείξῃ ζωγραφίαν. ἐξηκολούθησε, δεικνύων πρὸς τὴν ἀνεψίαν τὸν ἐν τῶν προσφιλῶν της βιβλίον. Χωρὶς πολλὰς παρακλήσεις, ἡ Ρέζα ἤρχισε νὰ φυλλομετρή τὸ βιβλίον καὶ νὰ ἐξηγῇ τὰς εἰκόνας.

— Κύτταξε αὐτὸ τὸ μπεμπέ ποὺ εἶνε ἐστὶν κούνια. Ἡ μαμά του τοῦ λέγει ἓνα τραγουδάκι, διὰ νὰ τὸ ἀποκοιμίσῃ.

Ἡ Ἑλλη ἐκύτταξε τὴν εἰκόνα, καὶ ἔπειτα ἐκίνησε τὸ κεφάλι της μετὰ ὕψος ἀπογοητεύσεως.

— Δὲν εἶνε ἡ μαμά μου, εἶπεν. Ἡ μαμά μου ἐμεινεν ἐκεῖ-πέρα, ἐστὶν ἄλλον τόπον. Ἐγὼ ὅμως εἶχα μίαν κουνίτσα. . . (Ἐπεται συνέχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'.

Λοιπόν, ὁ Φασουλάκης ἐβούλιαξε μαζί μετὰ τὸ κατάρτι, ποὺ εἶχεν ἀγκαλιάσῃ, κ' ἐπῆγε κάτω-κάτω ὡς τὸν πάτο τῆς θάλασσας.

Εὐτυχῶς, ἀνέβηκε πάλι ἐπάνω, σκαρφαλωμένος πάντα εἰς τὸ κατάρτι. Καὶ τὸ κατάρτι ἄρχισε νὰ πλέῃ, καὶ ὁ ἀνεμος σιγὰ-σιγὰ τὸ ἐβγάλεν εἰς τὴν ξηράν.

Ἐκεῖ ὁ Φασουλάκης, μισοπεθαμένος, ἐρρίφθη ἐπάνω 'στὴν ἄμμο. Πρῶτα-πρῶτα ἔκαμε ἓνα Ἄσααχ ! . . ἔπειτα ἐγονάτισε καὶ εὐχαρίστησε τὸν Παντοδύναμον Θεόν, ὅπου τὸν ἐσώσεν.

Ἀφοῦ ἀνεπαύθη ὀλίγον, ἐσηκώθη καὶ ἐξεκίνησε διὰ νὰ εὕρῃ κανένα ξενοδοχεῖον, γιὰτὶ ἐπεινούσε καὶ ἤθελε φαγί, γιὰτὶ ἐνύσταζε καὶ ἤθελε κρεβάτι. . .

Ἀλλὰ ποῦ ξενοδοχεῖον ! Ὡρες ὀλόκληρες ἐπεριπάτησε, χωρὶς νὰ παντήσῃ οὔτε χωριό, οὔτε σπῖτι, οὔτε καλύδα. Ἐτοι ἀναγκάσθηκε νὰ φάγῃ μόνον ἀγρίου καρπούς. οἱ ὁποῖοι, εὐτυχῶς, ἦσαν ἐξαιρετοὶ καὶ διὰ νὰ κοιμηθῇ, ἀναγκάσθηκε νὰ ἐξαπλωθῇ ἐπάνω 'στὴν ἄμμο, ἡ ὁποία, εὐτυχῶς πάλιν, ἦταν μαλακὴ καὶ χλιαρά.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐξανάρχιζε τὰς περιοδείας του. Ἀλλὰ ὅπως καὶ χθές, δὲν ἀπάντησε καὶ σήμερα οὔτε χώρα, οὔτε χωριό, οὔτε ξενοδοχεῖον, οὔτε σπῖτι κανένα. Μάλιστα δὲν ἀπάντησε καὶ οὔτε ἄνθρωπο πουθενά, οὔτε ἄνδρα, οὔτε γυναῖκα, οὔτε παιδί, — ψυχὴ γεννημένη !

Φαίνεται, ὅτι τὸ μέρος, ὅπου τὸν ἐβγάλε τὸ κατάρτι, ἦταν νησί — δηλαδὴ ξηρὰ περιτριγυρισμένη ἀπὸ θάλασσα, — καὶ ὅτι τὸ νησί αὐτὸ ἦταν ἔρημον, μετὰ ἄλλους λόγους ἀκατοίκητο.

Ὡ, δυστυχία ! Τί θὰ κάμῃ, τί θὰ γίνῃ ὁ δυστυχὴς Φασουλάκης ; Εὐτυχῶς, δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ τὰ χάνουν καὶ ἀπελπίζονται εὐκολα.

— Ἄν ἐδῶ δὲν ὑπάρχῃ οὔτε χώρα οὔτε χωριό, (λέγει μετὰ τὸν νοῦν του,) ἐγὼ δὲν θὰ σκάσω καὶ ἂν δὲν ὑπάρχῃ οὔτε σπῖτι οὔτε σπιτάκι, ἐγὼ θὰ κατασκευάσω ἓνα 'στὴ στιγμὴν.

Πέρνει ἓνα πριόνι καὶ ἓνα μπαλτά ἀπὸ τὸ ναυαγισμένο καράδι, καὶ ἀρχίζει τὴν ἐργασίαν.

Τὸν βλέπετε ; Πριονίζει κορμούς δένδρων, γιὰ νὰ φτερίσῃ τὸ σπῖτι

του. Θα κάμη στύλους να το στύλωση, θα κάμη σανίδες να το φράξη, θάνοιξη πόρτα, θάνοιξη παράθυρα. Έπειτα θα φτειάση κρεβάτι, τραπέζι, καρέκλα, έρμαρι, απ' όλα.

Θα έκαμνε ακόμη και βιβλιοθήκη, αν είχε βιβλία να βάλη, και χρηματοκιβώτιον, αν είχε χρήματα να φυλάξη.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΑΚΤΙΔΑ

Στέλνει ο ήλιος για σημάδι
Της ημέρας μίαν ακτίδα
Από μία χαρματίδα
Του παραθυριού μικρή.

Φεύγει τώρα το σκοτάδι,
Γιατί νά, ή αύγή προβάλλει,
'Η αύγή με χίλια κάλλη,
'Ολοφώτιστη, παιδρή.

Τό ξανθό σου κεφαλάκι
Με φως λούζει ή ακτίδα...
Τέτοιο στέφανο δεν είδα
Νά φορά λαμπρό κανείς.

Ξύπνα, αθάω μου παιδάκι,
'Η μαμμά νά σε φιλήση,
'Στή μιτιά σου νάντικρύση
'Αλλον ήλιο της σύγης!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

ΤΟ ΚΑΣΤΑΝΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΡΥΔΙ

Δύο μικρά κορίτσια, ή Φανή και ή 'Αννα, έπεριπατούσαν μίαν ημέραν εις την έξοχην και συνωμιλούσαν διά τόν Σχολείον.

— Τί όγληρό πράγμα πού είνε τόν Σχολείον! έλεγεν ή Φανή νά κάθεται ώρες όλόκληρες 'ετό θρανίον, άκίνητη, χωρίς να μιλάς χωρίς να παίζης...

— Και νά είσαι υποχρεωμένη νά έχης πάντα τά μάτια σου 'ετό βιβλίον, έλεγεν ή 'Αννα' έ, αν ήταν κανένα βιβλίον με ώραιες εικόνες, υπομονή' άλλα τά δικά μας τά βιβλία δεν έχουν παρ'όχι μόνον γράμματα!

— Έπειτα πρέπει νά βουτάς 'ετό χαλμάρι μία παλιόπενη έκεί, πού σου λερώνει τά δακτύλα' και γιατί αυτό, σε παρακαλώ; γιά νά κάνης όλω γιώτες και στρογγυλά!

— Έπειτα πρέπει νά είσαι προσεκτική πάντα σε ό,τι λέγει ή δασκάλισσα' δεν σου συγχωρεί την παραμικρή άπροσεξία.

— Άλήθεια, είπε μελαγχολική ή Φανή' μόλις κάνω να ρίξω μία ματιά 'ετό παράθυρο, γιά να ιδώ τά σπουριτάκια πού έρχονται 'ετήν αυλή, άμέσως ή δασκάλισσα με βλέπει και με μαλόνει.

— Κ' εγώ, μόλις κάμω νά πω ένα λόγο της Πόπης, πού κάθεται κοντά μου, — και άς σκεπάζω, ξέρεις, τόν στόμα με τόν χέρι μου, — άμέσως ή κυρία θά μάκούση και θά με βάλη τιμωρία.

Μετ' όλίγας στιγμάς σιωπής, κατά τας όποιās ανέλογισθησαν ένδομύχως δ-

λας τās μικράς στενοχωρίας του Σχολείου, ή Φανή είπε πρὸς τήν 'Ανναν :

— 'Αδιόφορον! εγώ ήθελα πολύ νά μάθω νά διαβάω. Λέγουν ότι τά βιβλία έχουν ένα σωρό ώραιες ιστορίες. Θά έδιάβαζα τήν 'Ιστορία της Σταχτοπούτας, τόν Παπουτσωμένο Γάτο, τόν Πολυφη-

μισμένο Δράκο, και ύστερα τήν ιστορία του Φασουλάκη, πού καθὼς μου λέγει ὁ αδελφός μου, τήν διηγείται ή Κυρά Μάρθα εις τὰ παιδιὰ της Διαπλάσεως, και είνε πάρα πολύ ώραια.

— Κ' εγώ, άπεκρίθη ή 'Αννα, ήθελα πολύ νά μάθω νά γράφω. 'Ω, τί ώρατο γράμμα πού θά έγραφα της νουνάς μου, τήν ημέρα πού έχει τόνονά της! Θά έπερνα ένα λαμπρό χαρτί με φεστόνι τριγύρω σά δαντέλλα, και με κόκκινα λουλουδάκια 'ετήν άκρη. 'Απάνω, άπάνω, 'ετή μέση, θά έγραφα: 'Α γ α π η τ ή μ ο υ ν ο υ ν ά. . . Καί έπειτα. . .

στάσου νά συλλογισθώ, γιατί δεν τόν βρίσκω εύκολα. 'Ας είνε' θά έσυλλογισθώ μιν, θά έπροσπαθούσα, και 'ετό τέλος θά τόν εύρισκα.

— 'Αλήθεια' τί κρίμα νά είνε ετσι ένοηλητικό τόν Σχολείον! είπεν ή Φανή. — Τί κρίμα! έπανέλαβε και ή 'Αννα.

Καθὼς έπεριπατούσαν κ' έλεγαν αυτά, τά δύο κοριτσάκια ήσαν κατά γής δύο καρπούς, τούς όποιους αν και έγνώριζαν καλά δεν τούς άνεγνώρισαν καθόλου. Ήσαν κάστανον και καρύδι.

Πρὶν ώριμάσθι έντελῶς και πέση μόνον του από τόν δένδρον, τόν καρύδι είνε σκεπασμένον μ' ένα χονδρὸν πράσινον φλοιόν, ὁ χυμός του όποιον βάφει τά δακτύλα μαύρα. 'Ο φλοιός αυτός έχει φρικτὴν γεύσιν και καίει τήν χεῖλη και τήν γλῶσσαν. 'Ο δαγκάνων τόν στύρν αυτό περιβάλλουμα νομίζει, ότι έδάγκασε φωτιάν, τόνον υποφέρει τόν στόμα του.

Τό κάστανον πάλιν εύρίσκεται, μαζί με δύο ή τρία άλλα, μέσα εις μίαν θήκην ὀλοστρόγγυλην, μεγάλην ὡς μήλον και σκεπασμένην από άγκαθάρια, ὅμοια με μικράς βελόνας. 'Αν δράξη κανείς χωρίς προσοχήν τόν άγκαθάρτον αυτόν καρπόν, έμπορεί νάγκυλωθῇ μέχρις αίματος.

'Αργότερα άνοίγουν μόνά των και ὁ πράσινος φλοιός και ή άκανθώδης θήκη, και έξέρχονται από μέσα τόν κάστανον και τόν καρύδι, ὅπως τά τρώγομεν, τόν μὲν καρύδι τόνον παχύ και γευστικόν, πρὸ πάντων όταν είνε φρέσκον, τόν δέ κά-

στανον τόνον άμυλῶδες και γλυκύ, έβράζεται εις τόν νερόν ή ψήνεται επί εις άνθρακίαν.

Τά δύο κοριτσάκια δεν είχαν ιδῆ τέ των ούτε καρύδι μέσα εις τόν πρῶτον φλοιόν του, ούτε κάστανον μέσα τήν άγκαθάρτην του θήκην. Καί ιδού, ατὶ δεν άνεγνώρισαν τούς καρπούς, τούς όποιους ήσαν εις τόν δρόμον.

Η Φανή σηκώνει τόν καρύδι και βάζει εις τόν στόμα της... ή άλλη πίνει τόν κάστανον... Με τήν πρῶτην δακαμάτια :

— Φτού! κάμνει ή Φανή' τί είνε τό; μου έκαψε τή γλῶσσαν.

Καί δός του πῦρι, πῦρι, διά νά πλάθῃ από τήν φοβεράν στυφάδα.

— Πῶ, πῶ! τί άγκάρια είνε αὐτὸ φωνάζει ή 'Αννα. Μόλις έκανα νά πιάσω με άγκύλωσε, και νά, τώρα τὰ κτυλάκια μου ματώνουν... .

Και με θυμόν, ή μία πετᾷ τόν κάστανον, και ή άλλη τόν καρύδι.

Μία χωρική ήτον έκεί κοντὰ και βοσκει τὰ δλίγα της πρόβατα. 'Εσήκω τούς δύο καρπούς, και άποταθεῖσα πρὸς τὰ κοριτσάκια, τούς είπε :

— Γιατί τὰ έπετάξατε; Σας φάνη πῶς δεν αξίζουν; Για ιδέτε ὅμως εδῶ τόν Θεόν :

'Επήρε μίαν πέτραν και έκτύπησε τόν καρύδι. 'Αμέσως ὁ φλοιός έφυγε, σκληρόν κέλυφος έσπασε και έφάνη ψίχα, κατάλευκη και δρεκτικώτατη.

'Επειτα έπίεσε με τήν πτέρναν τόν άλλον καρπόν, ή θήκη άνοιξε και από μέσα έβγήκαν τά κάστανά, στιλπνά και μαυριδερά. Η γυναίκα τὰ έδωσά όλα εις τὰ κοριτσάκια και τούς είπε :

— 'Ωραία είνε τά κάστανά και τόν καρύδι' σάς άρέσουν πολύ, τόν ξεύρω. 'Αλλά διά νά τὰ φάγη κανείς, πρέπει νά κοπιάση και λιγάκι.

Κ' εγώ τότε θά έλεγα εις τὰ κοριτσάκια :

« Βλέπετε; Είνε πολύ, πάρα πολύ καλόν νά ήξεύρη κανείς νά διαβάξη και νά γράφη, διά νά διαβάξη ώραιες ιστορίες και νά γράφη ώραια γράμματα 'ετ' νουνά. 'Αλλά διά νά μάθη νά διαβάξη και νά γράφη, πρέπει νά καταβάλῃ ὅλον κόπον, ὅπως και διά νά ποικτήση κάστανον και τόν καρύδι. Τίποτε καλόν δεν γίνεται χωρίς έργασίαν, χωρίς ποίαν στενοχωρίαν, χωρίς κόπον.

« Η βελόνη του ραψίματος κεντάρει καμιά φορά τόν χέρι, αλλά και τὰ άγκάρια του κάστανου τόν πληγνόνουν επίσσης. Τό μελάνι της πέννας μαυρίζει τά δακτύλα, αλλά και ὁ χυμός του πρῶτον φλοιού τὰ μαυρίζει επίσης.

« Διά νά ποικτήση κανείς τόν καρύδι και τόν κάστανον, άφησῇ τόν λέρωμα και τόν πλήγωμα τῶν δακτύλων. Διά νά μάθῃ νά ράπτῃ, διά νά μάθῃ νά διαβάξη, διά νά μάθῃ νά γράφῃ, διά νά μάθῃ νά

πράντων όλα τὰ ώραία πράγματα, τὰ όλα διδάσκει τόν σχολείον, πρέπει νά γινῇ κανείς τούς κόπους, τās στενοχωρίας και τās ένοχλήσεις. Θάρρος, κορίτσια μου! Μετ' όλίγον θά ιδῇτε ότι καρπού του σχολείου είνε ακόμη πλέον καλὸς και πολύτιμος, από τόν καρύδι και τόν κάστανον πού ήρτατε εις τόν δρόμον.

Αὐτὰ θά έλεγα εγώ εις τὰ δύο κοριτσάκια.

(J. H. Fabre)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Μητέρα : — Ποὺς έφαγε τόν γλύκισμα; Ο Μιμης : — Εγώ.

Η Μητέρα : — Πῶς; Γιατί; Ο Μιμης : — Γιατί είπες σαράντα φορές της μάς νά κλείνῃ τὸν μπουκέ, και έπειδὴ γῆς έπρεπε πάλι άνοιχτῶ, ήθελα νά της δώσω ένα γλύκισμα κ' έφαγα τόν γλυκό.

* * *

Η Κυρία : — Τί μας διδάσκει τόν Ευαγγέλιον, εἰς τὸν Πατήρον, ότι πρέπει νά έχωμεν τόν Θεόν;

Η Μαρίδα τοῦ Πατρίου : — Πίστιν, 'Ελπία και 'Αγάπην.

Η Κυρία : — Και τί είνε αὐταί; Η Μαρίδα τοῦ Πατρίου : — 'Αδελφαί του αἰα τῆς Διαπλάσεως, κυρία!

* * *

Φωτίζει τόν μικρὸν Τόττον :

— Μαμμά, τὰ παιδιὰ τῶν λαγῶν είνε τὰ καλά;

* * *

Φωτίζει τόν μικρὸν Τόττον :

— Μαμμά, τὰ παιδιὰ τῶν λαγῶν είνε τὰ καλά;

* * *

Φωτίζει τόν μικρὸν Τόττον :

— Μαμμά, τὰ παιδιὰ τῶν λαγῶν είνε τὰ καλά;

* * *

Φωτίζει τόν μικρὸν Τόττον :

— Μαμμά, τὰ παιδιὰ τῶν λαγῶν είνε τὰ καλά;

* * *

Φωτίζει τόν μικρὸν Τόττον :

— Μαμμά, τὰ παιδιὰ τῶν λαγῶν είνε τὰ καλά;

* * *

Φωτίζει τόν μικρὸν Τόττον :

— Μαμμά, τὰ παιδιὰ τῶν λαγῶν είνε τὰ καλά;

* * *

Φωτίζει τόν μικρὸν Τόττον :

— Μαμμά, τὰ παιδιὰ τῶν λαγῶν είνε τὰ καλά;

αὐτοὺς φίλους του, και άρκείται μόνον νά τούς στείλῃ τήν απόδειξιν της πληρωμῆς με τόν επισκεπτήριόν του. Μίαν εξαίρεσιν μόνον έκαμεν ὡς τώρα, διά τόν φίλον μου Πέτρον Συμεωνίδην. διότι αὐτός παρεκάλεσε τόν κ. Φαίδωνα νά τῷ άπαντήσει ιδιαιτέρως, διά νά φυλάξῃ τήν επιστολήν του εις άνάμνησιν, τῷ έστειλε δὲ και τόν φάκελλον με τήν διεύθυνσίν του, καθὼς και τόν άπαιτούμενον γραμματόσημον. Δείγματα τοιαῦτα έκτιμήσεως και συμπαθείας κάμνουν τόν συνεργάτην μου υπερήφανον, και δικαίον :

Με τόν σημερινόν φυλλάδιον διανέμεται πρὸς ὅλους — έγγριφέντας και μή. — Δελτίον 'Εγγραφῆς. Είνε τόν τελευταίον. Η προθεσμία λίγει τήν 31 Μαρτίου. 'Οποῖος προβάσῃ, θά λάβῃ βιβλίον, — άλλος κανείς.

Μικρά ή τιμωρία, τήν ὅποιαν σοὺ επέβαλεν ὁ αδελφός σου, φίλε Κ. Π. Καταφέρε' άλλα και τόν πταίσμά σου δεν ήξιζε μεγαλύτεραν. Σε παρακαλώ νά εύχαριστήσης ἐκ μέρους μου τόν αδελφόν σου διά τήν τόση καλήν ιδεάν πού έχει δι' ἐμέ. Η επιστολή σου και πάλιν ώραίστατή [ΕΕ] ὅλη. . . χωρίς ψευδώνυμον γίνονται προτάσεις περὶ αλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. 'Ο κανονισμός τόν άπαγορεύει ὥστε πρέπει νά πάρῃς ψευδώνυμον.

Διαφνευθεῖσα 'Ελπίς, σ' εύχαριστῶ θερμῶς και διά τόν τρίτον ξεσπῶνιμα. Κ' εγώ παρετήρησα ότι τώρα γράφεις καλλίτερα, αλλά μόνον δι' ἐπύκνωσες ὀλίγον τόν χαρακτήρα σου, και ή άνάγνωσις ψιλῶν γραμμάτων με κουράζει. 'Αραῖο, τερα' δεν πιστεύω νά είσαι φιλόγραφον νά λυπάσαι τόν χαρτί. 'Οσον διά τήν αδελφήν σου, χαίρω πάρα πολύ διά τήν γνωριμίαν, άλλ' είνε άπαράβατος ὅρος νά μου γράψῃ ιδιοχείρως. 'Εχω τόν λόγον μου πού τόν άπαιτῶ αὐτό γενικῶς από ὅλους.

Διχηρόροι της Νεολαίας, τόν ψευδώνυμόν σας δεκτόν.

Καί έλεγα : Μα τί γίνεται λοιπόν ὁ Λευκόπτερος 'Αγγελος; μὴν είνε θυμωμένος μαζί μου; . . Πού νά φαντασθῶ τί δεν μου έγραφε, πεποιημένων νά ξεσπῶσιν! Σ' εύχαριστῶ πάρα πολύ, αλλά δεν ήτο ανάγκη νά διακόψῃς τήν αλληλογραφίαν. Καί ὁ κ. Φαίδων σ' εύχαριστεῖ θερμῶς διά τās ενεργείας σου. Εἶπε εἰς τήν νέαν μας φίλην ότι άνυπομονῶ νά μου γράψῃ, διότι έχω λαμπρὰς συστάσεις δι' αὐτήν.

Κρητικὸν Κάστανον [Ε] ή Κική σ' εύχαριστεῖ πολύ διά τόν κομψόν γραμματάκι σου και σοὺ άπαντᾷ ότι ή συλλογή της αὐξάνει. Πολλὴς ἄρσεν ὁ μικρὸς Κινέζος, πού έμοιάζει τῷ Φασουλάκη. Καί τόν πρὸς ἐμέ γράμμα σου ὡραῖοτατον και καλλιγραφικώτατον. Εὐγε!

'Ανθος της 'Επομονῆς, νά είσαι πάντοτε ὑπομονητικόν, και προπάντων μαζί μου, πού έχω νά κάμω με τόσα παιδιὰ. Καθένας με τήν σκεπὴν του, εἴτε ὑπομονητικὸς είνε, εἴτε άνυπόμονος. Μάλιστα, κατά κανόνα, αἱ προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν δημοσιεύονται εις τόν έπόμενον φυλλάδιον εκείνου, εις τόν ὅποιον άπαντῶ εἰς τήν επιστολήν. 'Επομένως αἱ προτάσεις της σημερινῆς επιστολῆς σου θά δημοσιευθῶν εἰς τόν προσεχέως, — έκτος αν δεν υπάρχῃ τόπος, και τότε θά δημοσιευθῶν εἰς τόν μεθεπόμενον. Αὐτὸ ἄς το εἰσεύρουν ὅλοι.

Ζωηρά Φιλῶ [ΕΕ] σ' εύχαριστῶ πολύ διά τόν ξεσπῶνιμα, ὡς και διά τήν εύχαριστήσιν πού μου έπροέβητες με τήν ώραίαν, ενδιαφέρουσαν και ποικίλην επιστολήν σου. Ρώτησε λοιπόν τήν γαγιά σου νά σου πῇ τί ήσαν τὰ σακαράκια, διά νά ιδῇς ότι πρέπει νά εξακολουθήσης νά άπαιτῇς τήν φωτιάν σου με πυρεῖα. — Διότι με ταχυδρομικὰς επιταγὰς. Πρὸς τόν φίλον μου Στέφανον έμπορεί νά γράψῃς ἀπ' εὐθείας και νά τῷ εἰπῇς περί του Λεξιλογίου του.

'Εγκρίνοντας τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τήν 'Αλληλογραφίαν μου και τούς Διχαριστικούς μου τούς νέους μου φίλους : Μαχάρον Κόλπον (Ν. Τ. εύχαριστῶ πολύ και

διά τόν ξεσπῶνιμα) 'Ηρώα τοῦ Σουλίου (Α.Δ. έστειλα παραβύλων τās λύσεις τῶν έκάστοτε δημοσιευμένων, θά έννοήσης πῶς λύνονται και θά ποκτήσης πείραν νά τὰ λύης και σὺ' άλλα διὰ τῆς γράφης τόνον βιαστικῶς) Ξανθὴν Γαλανομάταν (Μ.Κ.) Λευκὴν δὲ Μιμῶν (Μ. Ρ. Κ. κ.) ἐγὼ χαίρω πολύ! και 'Εφesia Κόρη (Κ.Σ. έστειλα ὅ,τι έζητήσας' λοιπόν γράφε μου συχνά.)

'Ασπασμοί, Πληροφορίαι : ή Αἰρα της Κερκύρας άσπάζεται τήν Διοπτεροφροσύνην — ή 'Ηρώα θησαυρὸς έρωτῶ τόν Ξιχαρόν Παρίσην — ή 'Αννα έλαβε τόν επισκεπτήριον πού του έστειλεν. — ή Λευκόπτερος 'Αγγελος άσπάζεται τόν Γραμματοσυντάκτην και τόν έρωτᾷ αν τόν ένθυμῇται — ή Λιωτοπούλα πληροφορεῖ τόν Χιακόν 'Ορίοντα ότι μόνον δι' ανταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν έμπορεῖ νά τῷ παρέρσῃ τόνον της — ή Αἰγυπτία 'Αθηνά άσπάζεται τήν Σοφίαν Προεπιστολῶν (και ὅχι Περιβολοροπούλου ὡς έδημοσιεύθη κατά λάθος) και έπιθυμεῖ νά τῷ φανερώσῃ τόνον της δι' ανταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν — ή Νοσταλγοῦσα 'Ελληνίς πληροφορεῖ τήν Μοῦσαν της 'Αστρονομίας ότι γνωρίζονται καλλίστα άλλ' άπορεῖ διατὶ δεν πηγαίνει νά τῷ επισκεφθῇ ἀπ' οὗ της το ύπεσχήθη (μὰ ήτο άρρωστη ή καί-μένη) — ή 'Εδρίστως Ναπολέων ζητεῖ τάρχη κα της Νεράιδας τῶν Σπετσῶν — τόν 'Ανθος τοῦ Μαῖου άσπάζεται τήν Νίτσαν Πρεβεδουραν και τήν παρακαλεῖ νά ανταλλάξουν Μ. Μυστικά με τὰ ὀνόματά των και τὰ ψευδώνυμα, διά νά τῷ γνωρίσῃ, διότι εἰς αὐτήν ὀρεῖται τήν έγγραφήν του.

Μικρά Μυστικά έπιθυμοῦν νά ανταλλάξουν : ή Φωσφορίζουσα Θάλασσα με τήν Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριν, Νέον Ναυτήν, 'Αγγελον της Εὐτυχίας και Δίχρωμον Φούξιαν — τόν Μαρταρίν της Χίον με τόν Παρδαλόν Γάτον, Χιακόν 'Ορίοντα και Θαυμασίον 'Ορενόκον — ή Διαφνευθεῖσα 'Ελπίς με τήν Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν, Θεραπειίδα τῶν Μουσῶν και Μίαν Τρελούσαν — τόν Χρυσὸν Φαράκι με τήν 'Ανοιχτάτην Βραδύαν και 'Αμυδράν Λάμψιν — ή Μελίλουσα Καλόγρη με τήν Πλησιφαή Σεληνήν και 'Ανεμώνιν — ή Εὐγενής Καρδιά με τήν Χιακὴν Μαργαρίταν, Μικράν 'Ατρίσαν και Εὐδοκίαν Καφέλιαν — ή 'Αγροτική Ζωή με τήν Λιωτοπούλαν, Χρυσὸν Φαράκι 'Αργυρόχροσον Νέφος και Ποιμενίδα τοῦ Πηλίου — ή 'Αγγελος της Εὐτυχίας με τήν Χιακὴν Μαργαρίταν, Μικράν 'Ατρίσαν και Κορολιάν Μασαί — ή 'Ισημερινὸς τοῦ Κόσμου με τήν Δημοτίδα Βόλου, Νεαρόν Μονακόν και Ζικ Ζακ — ή Παιδικὴ Χαρά με τήν Καταστροφάλλαν — τόν 'Αστρο 'Αραπάκι με τόν 'Αστρο Λαγονόκα, 'Αστρο Ποικίλα και Χρυσὸν Φαράκι — ή Θάλασσα της 'Ανδρον με τήν 'Ελευσίαν Θεάν και 'Ανδρῶν της 'Ερήμου — ή 'Ανοιχτάτικη Βραδύα με τήν Φιλομοσον Νεάριδα, Δειδροστοχίαν 'Αθηνῶν και 'Ημέραν της 'Ελευθερίας — ή Κωπηλάτης Κόβιον με τήν 'Ενδοκόν 'Αριανήν, 'Ωραίους 'Ηρῆκας και Στέφανον Δάφνης — ή 'Απομονος τοῦ Νέστορος με τήν Καρδίαν ὑπὸ Πέτρον, Παρρηγόρον 'Αγγελον, Γωνιάραν και 'Αγγελον της 'Αγάπης — ή Χωλὸς Διάβολος με τήν Μικράν 'Ατρίσαν και 'Ελληνικὴν Φονταναλλαν — ή Σοφὸς Πιττακὸς με τόν 'Ενδοκόν Σοῦλ, Μικράν Δειποτιίδα και Παιδικὴν Χαράν — τόν Πηνελόν της 'Ερήμου με τήν 'Ανδρῶν της 'Ερημῶν, Καταστροφάλλαν και Παρνασσόν — ή 'Ανεμώνη τῶν Πατησίων με τήν Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριν, Κεντὸν και Κεραμιδογαστόν — τόν Κύμα της 'Αμαστόριδος με τόν Κεντὸν, Γαρδέλιαν της Μαργησίας και Χιακὴν Μαργαρίταν — ή Λέον της Θαλάσσης με τόν Ταρταλόν — ή Χιακὴ Μαργαρίτα με τόν Στεφανόν τοῦ 'Αρέμου, Ζικ — Ζακ και Λιῶτην Σουλιδῶν — τόν Κρητικὸν Ναυτοῦλο με τόν 'Εθρικόν 'Υμνον και Ναυ-

αρχίδα τοῦ Πόρου — ὁ Στέφανος Δά-
γρης μετὰ τὴν Ζηλευμένην Βοσκοπούλαν καὶ
τὸ Δαβιδάκι — ὁ Ἐριμὴς μετὰ τὴν Στριανὴν
Ἀμαλόντα. Ἀγριότατον καὶ Στριανὴν Ὀρί-
ζοντα — ὁ Ἐλικὸς μετὰ τὸν Ἑθνικὸν Ὑ-
μιον — ὁ Χιακὸς Ὀρίζων μετὰ τὸν Νοσταλγὸν
Ἑλληνα, Μαργαριτοφόρον καὶ Μαγταρίνι τῆς
Χιόν — ἡ Μοῦσα τῆς Ἀστερονομίας μετὰ τὴν
Ποιμενίδα τῆς Δίφρης, Γλυκύλαλον Ἀηδό-
να, Ἀγγελὸν τῆς Εὐτυχίας καὶ Περθοῦσαν
Καρδίαν — ἡ Ἀκτινοβολοῦσα Σελήνη μετὰ τὴν
Μαργαριτοφόρον, Νοσταλγὸν Ἑλληνα (μετὰ τὸ
νομά του) καὶ Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα — ὁ
Παρθενὸν μετὰ τὴν Ἰνώ, Ροσσικήν Καραμέ-
λαν καὶ Πύρρον — ἡ Μαργαριτοφόρος μετὰ τὸν
Λιωτὴν Σουλιάτην, Προσωπιδόφρον Ἰππό-
την, Νυκτοκόρακα καὶ Πληγωμένον Ἀετὸν
(μετὰ τὰ ὀνόματά των) — ἡ Μαγική Εἰκὼν μετὰ
τὸν Κυκλαδίτην, Σπαρτιατικὸν Ζωὸν καὶ
Πεινασμένον Καρχαρίαν — ὁ Νοσταλγὸς Ἑλ-
λην μετὰ Ὀλίαν τὸν Γριπέα Ἀληθῆ Φίλην,
Λεοπάρδαλιν καὶ Ροβέρτον Γυϊκάρδον — ἡ
Ξανθὴ Βούβις μετὰ τὸν Σπαρτιατικὸν Ζωὸν,
Νυκτοκόρακα καὶ Τρεμοσύνον Ἀστέρην — ἡ
Ἀγριοβιολέττα μετὰ τὸ Ἐρθερόν Νέφος, Ἑλα-
φρον τῆς Ἀρτέμιδος καὶ Εὐτυχῆ Ὀνητήν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Δι-
άπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Φέλλων Τρια-
ναφύλλου (πολὺ εὐχαρίστως θὰ σου ἔκαυμα αὐ-
τὴν τὴν χάρην ἄλλὰ, δυστυχῶς, εἰ τὰ μέρη ποὺ
ἀναφέρει, δὲν ἔχω συνδρομητάς.) Πολύγρη
τῆς Νάξου (εἰς τὴν προκίρουν τοῦ Διαγωνι-
σμοῦ, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ἐν καιρῷ θὰ ὀρίζεται ἡ
προσέκτα μέχρι τῆς ὁποίας θὰ εἶνε δεκταὶ αἱ
Ἀσκήσεις πρὸς τὸ παρὸν γράφε, διὰ νὰ ἔχῃς
ἐτοιμότητα.) Λιωτὴν Σουλιάτην (ἐλπίζω ὅτι ἡ
Ἐνδεκέτη Κυριακὴ θὰ δημοσιεύῃ ἐντός τοῦ
Μαρτίου.) Χρὸς Παράκι, Λευκὸν Τάκινθον
(ἡ Κική σ'εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν ἀγέλαδα,
θὰ ἐπροσέμουν ὅμως νὰ ἦτο ζωντανή, νὰ πῇ
τὸ γάλα τῆς, βλέπεις, εἶνε ἀρτυμένη.) Ποιμενί-
δα τῆς Δίφρης, Βασιλέα τοῦ Κατέρου ([Ε]
διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν, τὰ τετράδιά σου ἐ-
στάλησαν, ἐλπίζω θὰ δὲν θανατηθῇ τὴν ἐπί-
σκεψιν καὶ ἄλλου Ὑποναύρχου, διὰ νὰ μου ξα-
ναχρήσῃς...) Μικρὸν Κατεργάρον (ἀντασπάζο-
μαι τὴν ἀδελφὴν σου.) Ψάραν Λούλαν (ποῦ
νὰ φαντασθῇ ὅτι τὰ 6 λεπτά τὰ εἶχε διὰ τὴν
δημοσίευσιν, ἀπ' οὗ καθε λέξις στοιχίζει πέντε
λεπτά ἐπομένως διὰ τὴν δημοσίευσιν ἐκείνην, ἀ-
ποτελούμενη ἀπὸ 12 λέξεις, ἔπρεπε νὰ μου
στείλῃς 60 λεπτά.) Ἑλπίδα Κόσμου εἶπα εἰς
τὸν νέον, ποῦ ἔφερε τὴν ἐπιστολήν σου δια-
τὴν δὲν ἔλαβες τὰ βιβλία σου ἔστειλα ὅ, τι ἐξήτη-
σεις.) Γεώργιον Σ. Τσιφιώτην (ἀπὸ τὰ τρία
ψευδώνυμα, κανὲν δὲν εἶνε ἐλεύθερον στελε-
μου ἄλλα.) Παρθενὸν (τὸ τετράδιόν μετὰ τὸ δελ-
τίον διεσταυρώθησαν, σταλὲντα συγχρόνως
μὴν ἀνυποχῆς.) Ἀβθὸς τοῦ Μαῖου (θερματάς
εὐχαριστίας διὰ τὸ ζεσπίδιμα, καὶ ἐκ μέρους
τοῦ κ. Ξενοπούλου δι' ὅσα κολακευτικὰ γρά-
φεις.) Φασολάκη (ἀδυνατοὶ φαντάσου ἂν εἶ-
χαν τὴν ἀντίτασιν θλινὴ νὰ διορθώσουν ἢ νὰ συμ-
πληρώσουν τὰς λύσεις μετὰ τὴν ἀποστολήν.
τί θὰ ἐγίνετο ὥστε χάσε σύ μιαν λύσιν, διὰ
νὰ μὴ χάσω ἐγὼ μία, ὥραν, ἐρευνῶσα τὰ Λυ-
σάχαρτα.) Β. Πικιώνη (ποῦ εἶνε τὸ ψευδώνυ-
μόν σου; ἀπὸ τὴν παραζάλην σ'ο, φαίνεται,
ποῦ ἔχρυσες τὸ καλαμάρι, ἐξέχρυσες νὰ το σημει-
ώσης.) Ἐ, χίονα πᾶν μὴν περιμένῃς, ἔβρασαν ἡ
ἀνοικίς Ἑβρίην, Σπῆλαιον τὸν Μοντὼν (βε-
βαίως, ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ πρὸς 15 λεπτά
ἐκαστον.) Λιγνιὰν Ἀθηνῶν (ἀ ὅχι διὰ εἰς
τὴν γλῆξιν τοῦ Ἀναγνῆ, διότι θὰ γίνῃ καμπου-
ρης) τὸ λῆθος τοῦ δικίου μου ἀλλὰ σήμερα διο-
θάνεται Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρόν (τὰ ἔστει-
λα.) Ἀντερόνην (χαίρω ποῦ ἐγνωρίσθης μετὰ
δύο καλλίστους καὶ ἐνδοσυνειδήτους φίλους μου.) Τρι-
πέδιον (δὲν ἀμφισβῆζω ὅτι θὰ ἔγινες καλὰ

καὶ ὅτι θὰ ἐβῆκες ἀπὸ τὸ σπίτι.) Ἀνθισμένην
Λυγαρίαν (εἰρήσέ μου τὴν μικρὰν Ἠλέκτραν
σήμερον περὶ φανερόνεται καὶ ἡ δευτέρα ἀνε-
ψία τοῦ κ. Βώρε· ἀλλὰ θὰ μου πῇς: τί ἀνε-
ψία εἶνε καὶ αὕτῃ ἡ ξένη; ὁ Δόνουτος λοιπὸν εἶ-
χε δύο θυγατέρας; — ἔ, δὲν ἤξεύρω, αὐτὰ εἶνε
μυστήρια καὶ θὰ τὰ μάθετε ἀργότερα.) Πα-
τριδὸν Βαρκάρην (τὰ ἔστειλα τὰ φύλλα τοῦ πε-
ρι οὗ ἐρωτᾶς στέλλονται εἰς Σύρον· νὰ φυλάτ-
της τὰ αἰνίγματα, ποῦ κάμνεις, καὶ ὅταν θὰ
προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμός, θὰ ἰδῇς ὅλους τοὺς
δρους.) Βρυχώμενον Ἄντα (ὥραία τὰ Π.
Πνεύματα, ἀλλὰ ἔχουν τὸ κακόν, ὅτι, ἐν ἁ-
γνοίᾳ σου βέβαια, τὰ ἐδημοσίευσας καὶ ἄλλο-
τε.) Ἀγρὸ Μενεξεδάκι ὀχι! θὰ σε παρακα-
λέσω νὰ μὴ ἐπιμένῃς εἰς τὴν πρότασιν σου
δὲν ἀξίζει νὰ εἴπωμεν τόσον μέγαλον ψεῦμα... ἔ-
στω καὶ ἀδύνατον εἴμπορε νὰ μὴ ἀνακαλύψουν
καὶ νὰ μὴ παρεξηγήσουν.) Κωνσταντίνον Σ.
Ρεπετῶν (τὸν μικρὸν μου φίλον, ποῦ ὅταν με
διαβάζῃ, νομίζει ὅτι τρώγει λουκούμι καὶ πίνει
κρύον νερό ἄλλὰ διὰ τὸ δὲν ἐσημείωσε καὶ τὸ ψευ-
δώνυμόν του;) Προκυμαίαν Σμύρνης (ἔστειλα
ὅ, τι ἐξήτησες) ἡ ἐπιστολή σου μετὰ διέθεσε κάλ-
λιστα διὰ σέ, θὰ ἐνθουσιασθῶν δὲ καὶ οἱ συνά-
δελφοί σου, ὅταν μάθουν διὰ τοὺς ἀποκαλεῖς ἁ-
δελφούς.) Κορινθιακὸν Κῆμα (ὥραία τὰ Παι-
δικὰ Πνεύματα· νὰ μου φιλήσῃς τὴν ἀδελ-
φούλαν σου.) Θαλασσινὸν Ζωγράφον ([ΕΕ] διὰ
τὴν ἀποκρηστικήν περιγραφήν, σωστὰ ὅσα λέγεις
περὶ τοῦ Νοσοκομείου τῶν Παιδῶν, ἀλλὰ τί νὰ
πρωτοκάμωμεν; δὲν ξεύρεις τὴν παροιμίαν: «ὅ-
ποιος κυνηγᾷ πολλοὺς λαγούς, δὲν πιάνει κανένα».)

Παρήγορον Ἀγγελὸν (εἶνε, καὶ εἰμπορεῖς νὰ
στείλῃς τετράδιον, διεβίβασα πρὸς τοὺς νέους
μου συνεργάτας Ἀριάνην καὶ Ἀντώνιον Κ. τὰ
συγχαρητήριά σου.) Ἐνδοξὸν Ψαριανὴν, Παι-
δικὴν Χαράν (νομίζω τί καὶ αἱ δύο εἶχατε ἄ-
δικον, ἀλλ' ἀπὸ τὰς φιλονεικίας αὐτὰς ἴσα- ἴσα
φαίνεται ὅτι μάγαπατε τόσον πολὺ καὶ αἱ δύο,
ὥστε δὲν ἤξεύρω ποῖαν νὰ μαλλώζω.) Νοσταλ-
γοῦσαν Ἑλληνίδα (ὅχι, καμμία ἐκπλήξις δὲν ἐ-
τοιμάζεται ἐδῶ· τὸ μυθιστόρημα ἐδημοσιεύθῃ ἁ-
νωτέρως· εἶνε δυνατόν ὁ Ἀναγνῆς νὰ ἔγραψεν
ἀγγλικὸν μυθιστόρημα; τὸ πολὺ-πολὺ θὰ ἔγραψεν
ἑλληνικόν.) Ἀπόστολον τοῦ Νέστορος ([Ε]
τὸ καίμενον τὸ ζῶν! πῶς τὸ ἐλυπήθηκα· ἡ ἐπιστο-
λή σου φανερόνεται τὴν ἄκρην σου εὐαισθησίαν.)
Ναυτικὴν (δὲν ἔλαβες τὸ δελτίον τοῦ κ. Πα-
παδοπούλου; ὁ κ. Φαίδων σ'εὐχαριστεῖ ἐγκαρ-
δίως· εἶπα εἰς τὸν συνεργάτην μου Ἀντώνιον
Κ. πόσον σοῦ ἤρεσε τὸ «Μαργαριτάρικόν»·) Ἐ-
ξόριστον Ναυτολέντα (θὰ λίγης, μὴν ἀνυπο-
μονῇς· εἰς τὸ Ἀθρόον Βραβεῖον, τὸ Α Βραβεῖ-
ον τῶν ἄλλων Διαγωνισμῶν θέτει ἐκτός Δια-
γωνισμοῦ, οἱ δὲ Ἑπταὶν ἀδιακρίτως λογαριά-
ζονται ὥς ἐν δέκατον ἔκτον.) Φιλοπατρίδα Ἰ-
άδα (ἀνεκοίωσα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν κ.
Ξενοπούλου, ὁ ὁποῖος καταθενοσάσθη καὶ σ'εὐ-
χαριστεῖ θερμῶς· σοῦ ἔστε ἡ ἐκ νέου Ἀγγελίαν.)
Ἀνοικίαν Λουλοῦδι (ἔβρανα νὰ μου γράψῃς
συχρότερα.) Τίς-Τὰς (ἔλαβα τὰ ἐξ γραμματό-
σημα.) Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Φε-
βρουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ἀπριλίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδω· νὰ γράψωσι
τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν
τῷ ἱερῶν μας εἰς φανέλλου, ὅν ἡμεῖς
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

83. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτόν μου ἦτο πλοῖον εἰς τοὺς ἀρχαίους

χρόνους.

Τὸ δεύτερον συρίζει... καὶ ἄρβρον εἶνε τάλλο.

Τὸ τέταρτόν μου πόλις, γνωστὴ εἰς τοὺς συγχρόνους,

Καὶ τὸ ὅλον ἄλλη πόλις ποῦ πῦρες ἂν δὲν σφάλω.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πικρομένης Καρδούλας

84. Πνευματογράφος.

Ἐπὶ τῇ γῆς εὐρίσκομαι, ἐάν δὲν με πειράξῃ.
Καὶ εἰς συνθήκας θὰ με ἰδῇς, τὸ πνεῦμά μου ἂν
[ἀλλᾶξῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ Ἀ. Βότα

85. Ἀναγραμματισμός.

Ὅποιος θέλει: ἀπὸ σᾶς

Ἔνα ψάρι νὰ... ἀσπρήσῃ,

Εἶνε εὐκολὴ δουλειά,

Ἄς το ἀναγραμματίσῃ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Παι

86. Αἵνιγμα.

Τί 'στὸν κόσμον ἀπαντᾷται

Ὅπου δὺς φορὲς γεννᾶται;

Ἐστὴν ὑπὸ Γεωργίου Ασακαρά

87. Αἵνιγμα Δημῶδες.

Τοῦ παπποῦ τὰ γένια

Μὲ 'στὴ γῇ χωμένα.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σιωπηλῆς Νυκ

88. Δικτυωτὸν

1. — Βασιλεὺς τις τῶν ἀρχαίων.

2. — Ζῶν τι ἐκ τῶν χειρσαίων.

3. — Ἦρως μέγας ἐκαστριτίας.

4. — Κρίτος τι τῆς Γερμανίας.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τηναίου

89. — 91. Συμπληρώσεις Φράσεων.

1. — το — καί — 'ζτό —

2. — περὶ — οὐδέτι —

3. οὐ; — Κύριος —

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Αἰσθημα

92. Κεκρυμμένον Φαγητόν.

Ὁ κ. Ν. ἐπιστρέφει τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν
κίαν του καὶ ἐρωτᾷ τὸν ὑπρέτην, ἂν ἔχῃ καὶ
φαγητόν.

— Μάλιστα, κύριε, ἔχει.

— Καὶ τί φαγητόν εἶνε;

— Εἶνε ἀπ' ἐκεῖνον ποῦ ἔδωκα καὶ 'στὸν ἀδελ-
φόν σας, τὸν κ. Λουκᾶν. Ἡ Κατίνα, ἡ μαγί-
ρισσα, τῶφτεισε, καὶ ὁ κ. Λουκάς ἔμεινε πο-
εὐχαριστημένος.

— Μὰ ἐπὶ τέλους, ζῶν, θὰ μου πῇς πῶς το λέν.

— Τὸ ἔχασα, κύριε. Ρωτήσετε κανένα συ-
δρομητὴν τῆς Διαπλάσεως νὰ σᾶς το πῇ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀδαμίου Ρόδου

93. Φωνηεντόλιπον

τ - στρβ - τ - ξλ ★ φτ - τ - σζ

Ἐστὴν ὑπὸ Ἑλληνικῆς Α. Ἀναγνώ

94. Γρίφος

τοῦ
ὁ Φαί :: τ :: X μὰ ὦ ! :: Βῶλος ἔτην! εὐ

Ἐστὴν ὑπὸ Σ. Κ. Σταμα

95. Μαγικὴ Εἰκὼν.

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελ. 72 δημοσιευ-
μένης Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ κεκρυμμένον πρ-
σωπον διὰ ζωγραφισθῇ ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ Λυσόχ-
του, ἄνευ περιγραφῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 3.

11. Ὁρῶς (ὥρῳ, πῶς). — 12. Αὐχὴν (αὐ-

χὴν). — 13. Ἄντικρυ, ἀντίκρυ, ἀντίκρυ.

14. Χίος· ἴος ἢ ἴος· Χίος.

15. Α

16-17. 1. Ὁ Κρόνος.

2. Ἡ Φιλὴ

3. πνεῦμα. — 18. Ὑπο

ΚΑΛΑΜΟΣ κοφυλακτόν. — 19 :

23	25	64	8	80
64	62	50	16	8
90	9	25	24	52
8	42	41	108	1
15	62	20	44	59

20. Τῇ ἀντι-

λαγῇ διὰ τὴν

σχηματίζετα

φράσις : ἀπ

τα τὰ τῆς

χρῆς. — 21.

τοῦ ο σχημ

ζονται αἱ λέ

φόρος, δ

ὄχλος, ὅ

καρμός. —

Εὐμάθειαν

ρενε μὴ εὐπ

αν. — 23. Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος δὲ
συνεπτεῖται εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν τοῦ παρὸν
φύλλαδιου.